

УДК 343.13

*О. Д. Квашук**керуючий партнер**(Адвокатська компанія "Андрій М'який і партнери")*

НАЛЕЖНІСТЬ ЗАЯВ ПРО ЗЛОЧИНИ ЯК ПІДСТАВА ДО ПРИЙНЯТТЯ РІШЕННЯ ДОСЛІДЧОГО КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Правові можливості органів та посадових осіб, які ведуть кримінальний процес, здійснювати кримінально-процесуальну діяльність визначаються обсягом та межами їх компетенції (ст. 4, п. 6 ст. 32 КПК та ін.¹), яка одночасно є правовою умовою законного вирішення заяви (повідомлення) про злочин. У зв'язку із цим законом передбачено прийняття рішення про направлення заяви або повідомлення за належністю (п. 3 ч. 2 ст. 97 КПК).

Поряд з цим КПК не містить адекватної регламентації підстав, порядку прийняття, форми та змісту, що не сприяє одноманітному правозастосуванню, забезпеченню законності, охороні прав та законних інтересів тих осіб, прав та інтересів, яких воно стосується.

Дана проблема матиме місце навіть після набрання чинності новим Кримінально-процесуальним кодексом України, за яким, як планується, кримінальне провадження буде розпочинатися відразу після надходження

¹ Тут і далі мається на увазі КПК України в чинній редакції станом на 01.05.2012 р. – *Прим. ред.*

заяви про злочин. Питання визначення належності заяви буде поставати кожного разу після надходження заяви про злочин, бо органи досудового слідства будуть існувати у трьох відомствах. Окрім того, провадження вправі буде здійснювати і прокурор.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми і на які спирається автор, виділення невирішених раніше частин загальної проблеми, котрим присвячується означена стаття. Проблеми визначення сутності належності заяв і повідомлень про злочини були предметом наукових досліджень. Зокрема, їм присвятили свої роботи такі вітчизняні учені, як А. Я. Дубинський, В. С. Зеленецький, Л. М. Лобойко, О. Р. Михайленко, Д. П. Письменний, В. М. Тертишник та ін. Однак у роботах, виданих раніше цими та іншими ученими, мова йшла про загальні проблеми прийняття рішення про направлення заяв про злочини за належністю. Проблеми ж, пов'язані із висвітленням критеріїв належності заяв про злочини не знайшли належного відображення у науковій літературі.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). З метою отримання нових знань щодо належності заяв про злочини у межах цієї статті треба вирішити такі завдання: 1) проаналізувати законодавство і теоретичні роботи з предмету статті; 2) визначити критерії визначення належності заяв про злочини тому чи іншому державному органу, який веде кримінальний процес.

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Задовільне досягнення теоретичного та прикладного аспектів результативності дослідження, здійснюваного у межах цієї статті, обумовлюється

▪ Належність заяв про злочини як підстава до прийняття рішення дослідчого кримінального процесу / О. Д. Квашук // Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право". – 2012. – № 1(5) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n1/12koddkr.pdf>.

першочерговим з'ясуванням його процесуальної специфіки та особливостей функціонального призначення.

Об'єктивним потребам суспільства відповідає невідкладна реєстрація сигналів про кожний злочин та заохочення громадян до участі в боротьбі з злочинністю, зокрема шляхом встановлення імперативного правила про обов'язковість прийняття прокурором, слідчим та органом дізнання, всіх без винятку заяв та повідомлень, не дивлячись на специфіку сфери їх владних повноважень.

Загальна сфера суспільних відносин, на які впливає держава, розподілена між її органами та їх посадовими особами. У правовому аспекті такий розподіл викликаний необхідністю забезпечення законності в діяльності органів управління, що мають діяти у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (ст. 19 Конституції України). Тому кожному із них надано функції, об'єкти впливу та міру дозволеного впливу на них, що обмежені певними чинниками, з якими щодо до правового регулювання дослідчого кримінального процесу пов'язане поняття "належність" заяви або повідомлення про злочин, що не визначене у законі, та не знайшло цілісного опису у процесуальній літературі.

Використання понять "підслідність" чи "підсудність", широко застосовуваних у теорії та на практиці, у правовому середовищі дослідчого кримінального процесу уявляється некоректним, адже тут не може з'явитися специфічне документальне утворення (кримінальна справа), риси якої визначають відповідну слідчу та судову діяльність. Очевидно з міркувань можливості умовного використання виходить і Л. М. Лобойко, вказуючи на те, що "дослідче кримінально-процесуальне провадження вважається належним даному органу, якщо йому підслідна і

▪ Належність заяв про злочини як підстава до прийняття рішення дослідчого кримінального процесу / О. Д. Квашук // Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право". – 2012. – № 1(5) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n1/12koddkr.pdf>.

кримінальна справа про такий злочин, якщо остання буде порушена (курсив наш - *О. К.*). Іншими словами, - зазначає автор, - при визначенні належності дослідчого провадження цілком допустимо використання правил визначення підслідності кримінальних справ, які могли би бути порушені за наявності до того підстав" [1, с. 147]. Однак проблема тут не лише у питаннях термінології.

"Підслідність" – поняття, що стосується функціонування у кримінально-процесуальному середовищі органів досудового слідства. Якби рішення про порушення кримінальної справи у вітчизняному кримінальному процесі приймали лише слідчі, то такий підхід можна було вважати виправданим. Але ж поняття "підслідність" у плані з'ясування належності заяв та повідомлень прокурору та органу дізнання є малоприматним. Проблема поглиблюється й відсутністю правової регламентації підслідності справ органам дізнання, належність заяв яким в такому ключі з'ясувати неможливо.

У загальноприйнятному розумінні "належність" визначається як:

- 1) те, що перебуває у чиємусь розпорядженні, належне, призначене кому-небудь або має зв'язок із ким-, чим-небудь, стосунок до когось, чогось;
- 2) те, що є складовою частиною чогось, органічно властиве кому-, чому-небудь [2, с. 721]. "За належністю" – означає туди, куди слід [3, с. 515].

Помістивши етимологію у контекст розгляду заяв або повідомлень про злочин, правомірно акцентувати увагу на певних властивостях заяви, змістові інформації, яка в ній міститься, що визначають органічний зв'язок її вирішення зі сферою функціонування певного суб'єкту процесу.

Закон зобов'язує прокурора, слідчого та орган дізнання приймати заяви та повідомлення про вчинені та підготовлювані злочини, у тому числі ті із них, що не належать до їх відання, а приймати рішення про

▪ Належність заяв про злочини як підстава до прийняття рішення дослідчого кримінального процесу / О. Д. Квашук // Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право". – 2012. – № 1(5) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n1/12koddkr.pdf>.

порушення кримінальної справи вони мають в межах їхньої *компетенції* (курсив наш – *О.К.*).

Отже, поняття "належність" пов'язане із іншими, щоправда, також недостатньо визначеними законодавчими термінами. Слід встановити характер цього зв'язку. Дослідницькі цілі вимагають надання коректних відповідей як мінімум на три питання: 1) який зміст мають поняття "відання" та "предмет відання", і як вони співвідносяться із поняттями "компетенція" та "належність"; 2) що належить до предмету відання кожного із органів та посадових осіб; 3) яким є порядок направлення та якою має бути форма рішення про направлення заяви або повідомлення про злочин за належністю. Лише комплексний підхід, дослідження цих аспектів у взаємозв'язку та взаємообумовленості, спроможні забезпечити адекватність характеристики досліджуваного рішення, цінної не лише теоретично, але і в безпосередньо практичному значенні.

Первинним етапом ефективного аналізу є з'ясування загальних положень, що належать до досліджуваної проблематики. Однією із характерних рис правового статусу органів та посадових осіб, суб'єктів, які ведуть кримінальний процес, є наявність компетенції, до елементів якої належать: а) нормативно встановлені цілі; б) предмети відання як юридично визначені сфери та об'єкти впливу; в) владні повноваження як гарантована законом міра прийняття рішень та вчинення дій. Супутнім елементом є відповідальність за їх невиконання [4, с. 55-56].

Конкретизуючи положення загальної теорії компетенції стосовно до сфери кримінального процесу, Л. М. Лобойко до структурних елементів останньої відносить: 1) кримінально-процесуальну функцію (кримінального переслідування; захисту; вирішення справи (правосуддя); 2) предмет відання (належність заяв та повідомлень про злочини;

▪ Належність заяв про злочини як підстава до прийняття рішення дослідчого кримінального процесу / О. Д. Квашук // Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право". – 2012. – № 1(5) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n1/12koddkr.pdf>.

підслідність; підсудність); 3) владні повноваження – гарантована законом міра прийняття процесуальних рішень і вчинення процесуальних дій) [5, с. 79]. Держава, виходячи із необхідності забезпечення справедливого вирішення кримінальної справи, через закон організовує вплив кожного із органів (дізнання, досудового слідства, прокурора, суду) на кримінально-процесуальні відносини [5, с. 83].

Уся кримінально-процесуальна компетенція здатна поділятися на окремі, менші за обсягом, структурні елементи. Така властивість компетенції обумовлюється складністю структури процесуальних відносин ("соціально-правового середовища"), необхідністю розподілу функцій кримінального процесу та іншими чинниками, до яких відносять структурні елементи компетенції, рівень компетентних органів; функціональне призначення органів тощо [5, с. 84-85].

У плані обговорюваних тут проблем нас цікавить той сегмент компетенції, який охоплює кримінально-процесуальні відносини, пов'язані із розглядом та вирішенням інформації про вчинені або підготовлювані злочини, що виникають з моменту її надходження до прокурора, слідчого, органу дізнання та суду, та завершуються приведенням підсумкових процесуальних рішень до виконання (назвемо його з урахуванням вищенаведеної авторської термінології "дослідчим процесуальним середовищем").

З'ясовуючи питання належності заяв чи повідомлень про злочин, у першу чергу слід встановити, чим обумовлена відмінність компетенції прокурора, слідчого, органу дізнання та судді, на рівні яких її структурних елементів слід ідентифікувати можливість прийняття ними процесуальних рішень за заявою чи повідомленням. У цьому зв'язку слід зазначити, що всім органам, які уповноважені приймати підсумкові

▪ Належність заяв про злочини як підстава до прийняття рішення дослідчого кримінального процесу / О. Д. Квашук // Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право". – 2012. – № 1(5) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n1/12koddkr.pdf>.

рішення у рамках дослідчого кримінального процесу, властива функція кримінального переслідування, оскільки у сучасному кримінальному судочинстві вони покликані здійснювати та фактично спрямовують свою діяльність на виявлення, розкриття злочину, викриття осіб, винних у їх вчиненні.

Наразі у рамках дослідчого кримінального процесу з метою ефективного виконання його завдань зазначені суб'єкти наділені однаковою мірою прийняття процесуальних рішень, про що свідчить, так би мовити, "лінійний" спосіб викладу уповноважених на прийняття однаково обов'язкових рішень органів та посадових осіб. Так, відповідно до ч. 1 ст. 98 КПК за наявності приводів і підстав, зазначених у статті 94 цього Кодексу, *прокурор, слідчий, орган дізнання або суддя* зобов'язані (виділено нами – **О.К.**) винести постанову про порушення кримінальної справи... За відсутності підстав до порушення справи прокурор, слідчий, орган дізнання або суддя своєю постановою відмовляють у порушенні кримінальної справи... (ч. 1 ст. 99 КПК).

Але можливість застосування їхніх владних повноважень прив'язана до сфери впливу кожного із них. Остання обмежується функціональними, просторовими, предметними, суб'єктними та іншими характеристиками. Так, виключно до відання Генерального прокурора України, його заступника та прокурора області належить вирішення заяв та повідомлення про вчинення злочину адвокатом (ч. 5 ст. 10 Закону України "Про адвокатуру" [6]). Тут можна говорити про межі компетенції щодо вирішення заяв чи повідомлень про злочини, що перебувають на рівні предмету відання того чи іншого суб'єкта. Обираючи підходи до з'ясування змісту та обсягу предметів відання кожного із вказаних органів (посадових осіб) відмітимо, що закон використовує лише "родові"

▪ Належність заяв про злочини як підстава до прийняття рішення дослідчого кримінального процесу / О. Д. Квашук // Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право". – 2012. – № 1(5) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n1/12koddkr.pdf>.

поняття ("прокурор", "слідчий", "орган дізнання" та "суддя"), і не може відобразити всю багатоманітність зв'язків структури державних органів, кожен із яких володіє сферою впливу, що диференціюється за вказаними ознаками.

Можливість комплексного дослідження предмету відання обумовлене тим, що вони побудовані не хаотично; їх структура підпорядкована певним принципам, що із застосування відповідних методів дослідження, дозволяє встановити родовий предмет їх відання, як і предмет відання на рівні виду органу чи посадової особи.

Як зазначає Л. М. Лобойко, предмет відання органів дізнання, досудового слідства, прокуратури і суду утворюють об'єкти його впливу, які пов'язуються із повноваженнями зазначених органів щодо можливості провадження у певних кримінальних справах. У структурі предмета відання компетентних органів автор виділяє кримінально-правовий елемент (вид злочину) і кримінально-процесуальний (характеристики особи, зв'язок кримінальних справ, альтернативність можливості провадження справи, територіальна дія повноважень органу) [5, с. 26].

Висловлена правильна в цілому думка потребує певного уточнення, обумовленого необхідністю врахування особливостей дослідчого кримінального процесу. Об'єкти впливу не завжди пов'язуються із можливістю реалізації процесуальних повноважень у тих чи інших кримінальних справах. Інколи суб'єкт, який вправі порушити кримінальну справу, не може здійснювати подальше провадження у цій справі. Наприклад, прокурор, який здійснює нагляд за додержанням та застосуванням законів, не вправі здійснювати досудове слідство у порушеній ним же кримінальній справі, що підслідна слідчим податкової міліції. Крім, звичайно випадків, коли він одночасно не здійснює нагляду

▪ Належність заяв про злочини як підстава до прийняття рішення дослідчого кримінального процесу / О. Д. Квашук // Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право". – 2012. – № 1(5) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n1/12koddkr.pdf>.

за досудовим слідством податкової міліції. Зазначений прокурор реалізує свої можливості владно впливати на об'єкт нагляду, і властивості порушеної ним кримінальної справи у плані предмету відання такого прокурора є індиферентними. Отже, предмет відання органів дізнання, досудового слідства, прокурора і суду пов'язаний не лише із ознаками кримінальних справ.

Предмет відання встановлюється законом (статті 33, п. 3 ч. 2 ст. 97, 112 КПК). У окремих випадках законодавчо визначений предмет відання органів, які здійснюють кримінально-процесуальну діяльність, може корегуватися всередині того чи іншого органу шляхом запровадження спеціалізації посадових осіб щодо досудового розслідування певних категорій справ [5, с. 26].

Таким чином, заява або повідомлення про злочин тоді належна прокурору, слідчому, органу дізнання чи судді, коли відповідно до норм кримінально-процесуального права він вправі прийняти рішення про порушення кримінальної справи за ознаками злочину, дані про який є в розпорядженні органу чи посадової особи, до якого вони надійшли. У іншому випадку заява або повідомлення направляються іншому органу (посадовій особі), в межах компетенції яких перебуває можливість порушення кримінальної справи про відповідний злочин.

Саме поняття "належність" покликано, на наш погляд, відображати правову можливість органу (посадової особи) вирішувати конкретну заяву або повідомлення. Така можливість обумовлена передбаченими законом властивостями даних, отриманих із заяви (повідомлення) та/або уточнених і конкретизованих у ході дослідчого кримінального процесу.

Можливість владно (шляхом порушення справ) впливати на той чи інший сегмент кримінально-процесуального середовища, на наш погляд,

▪ Належність заяв про злочини як підстава до прийняття рішення дослідчого кримінального процесу / О. Д. Квашук // Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право". – 2012. – № 1(5) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n1/12koddkr.pdf>.

обумовлюється наступними критеріями: 1) прямою вказівкою закону стосовно індивідуальності діянь, специфіки певних осіб чи особливостей деяких приводів до початку здійснення кримінально-процесуальної діяльності, або 2) процесуально-правовою можливістю подальшого провадження у кримінальній справі, якщо остання буде порушена за ознаками відповідного злочину, що вбачаються у даному випадку. Сказане потребує конкретизації.

У першому випадку йдеться, зокрема, про поширення повноважень прокурора на порушення кримінального провадження про злочини у сфері тих суспільних відносин, що є предметом його нагляду за додержанням та застосуванням законів; про ті норми законодавства, якими передбачено певні особливості в порядку здійснення кримінального процесу, з урахуванням потреби гарантування безперешкодної професійної (службової діяльності), наприклад, ст. 31 Закону України "Про статус депутатів місцевих рад" [7].

Ми не випадково серед критеріїв, що розглядаються, згадали приводи до порушення кримінальної справи. У літературі вказується на необхідність упередження паралельних проваджень за повідомленнями, опублікованими у пресі [8, с. 153]. Беручи до уваги специфіку джерела інформації, велика ймовірність надходження її змісту до різних органів та посадових осіб, які ведуть кримінальний процес, тому очевидна потреба в уніфікованому підході та законодавчому визначенні особи, яка буде здійснювати їх перевірку та вирішення. Найбільш доцільним видається покладання цих елементів дослідчої процесуальної діяльності на відповідного територіального прокурора.

Другий блок критеріїв, що визначають належність заяв або повідомлень про злочини, обумовлений підслідністю кримінальних справ

▪ Належність заяв про злочини як підстава до прийняття рішення дослідчого кримінального процесу / О. Д. Квашук // Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право". – 2012. – № 1(5) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n1/12koddkr.pdf>.

про ті чи інші злочини, які розслідує певний орган досудового слідства (орган дізнання). Так, прокурор, який здійснює нагляд за даним органом досудового слідства (дізнання), має повноваження, визначені ст. 227 КПК України, у тому числі на порушення кримінальних справ та особисту участь у провадженні досудового розслідування в них чи у справах, порушених органом досудового слідства (дізнання), а також провадження у таких справах в повному обсязі. Звідси слідує, що кримінально-процесуальне середовище, в якому діють органи, що ведуть кримінальний процес, обумовлені певними нормативними критеріями, що пов'язані із територіальною дією повноважень, кваліфікацією злочину, характеристиками особи, щодо якої вирішується питання про порушення справи, правилами визначення підслідності. Вказані критерії визначаються не інакше як шляхом з'ясування змісту даних та правової сутності фактів, що встановлюються за їх допомогою і які вбачаються із заяви або повідомлення про злочин. Часто заяви або повідомлення не містять відомостей, достатніх для встановлення ознак можливо вчиненого злочину, що виявляються вже у ході розпочатої перевірки. Із цього випливає важливий у практичному відношенні висновок: виконання функціонального призначення досліджуваного рішення пов'язане із встановленням достатніх даних про ознаки злочину, за якими справа може бути порушена, та/або про суб'єкта, щодо якого розглядається питання про порушення. З урахуванням особливостей змісту заяви або повідомлення, виклад яких є довільним, встановлення таких даних не завжди є досяжним, бо повідомлені дані не дають можливості з'ясувати їх кримінально-правове значення. Зазначене не дає змоги винести законне рішення без перевірки, а тому і не завжди є можливим дотримання часових меж його прийняття, встановлених законом. У такому випадку,

▪ Належність заяв про злочини як підстава до прийняття рішення дослідчого кримінального процесу / О. Д. Квашук // Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право". – 2012. – № 1(5) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n1/12koddkpr.pdf>.

на наш погляд, рішення має прийматися негайно після того, як такі дані встановлено. Іншими словами, коли із отриманих первинних даних за переконанням суб'єкту, до якого надійшла заява або повідомлення про злочин, вбачається віднесеність джерела інформації до відання іншого суб'єкту, то рішення має бути прийняте у триденний строк. Якщо ж такі дані виявляються у процесі перевірки, здійснюваної відповідно до ч. 4 ст. 97 КПК, то рішення про направлення заяви або повідомлення за належністю має бути прийняте негайно в межах десятиденного строку.

За визнанням більшості вчених кваліфікація злочину, яка наводиться у постанові про порушення кримінальної справи, здійснюється вірогідно. Тому в разі, коли дані, отримані в дослідчому процесі, дозволяли вбачати ті ознаки злочину, на основі яких прийняте рішення про направлення заяви (повідомлення) за належністю, наступна об'єктивно обґрунтована зміна характеру юридичної оцінки (у ході дослідчого провадження, розслідування) не тягне за собою визнання первинного рішення незаконним. У такому разі заява (справа) повинна бути передана за належністю (слідністю) для подальшого провадження.

На основі проведеного у цій статті дослідження можна зробити наступні **висновки**: 1) прокурор реалізує свої можливості владно впливати на об'єкт нагляду і тому властивості порушеної ним кримінальної справи у плані предмету відання такого прокурора є індіферентними; 2) можливість владно впливати на той чи інший сегмент кримінально-процесуального середовища обумовлюється такими критеріями: прямою вказівкою закону стосовно індивідуальності діянь, специфіки певних осіб чи особливостей деяких приводів до початку здійснення кримінально-процесуальної діяльності; процесуально-правовою можливістю подальшого провадження у кримінальній справі,

▪ Належність заяв про злочини як підстава до прийняття рішення дослідчого кримінального процесу / О. Д. Квашук // Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право". – 2012. – № 1(5) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n1/12koddkr.pdf>.

якщо остання буде порушена за ознаками відповідного злочину, що вбачаються у даному випадку; 3) виконання функціонального призначення рішення про направлення заяви про злочин за належністю пов'язане із встановленням достатніх даних про ознаки злочину, за якими справа може бути порушена, та/або про суб'єкта, щодо якого розглядається питання про порушення справи; 4) коли із отриманих первинних даних за переконанням суб'єкту, до якого надійшла заява або повідомлення про злочин, вбачається віднесеність джерела інформації до відання іншого суб'єкту, то рішення має бути прийняте швидко, приміром, у триденний строк.

Проблема визначення належності заяви чи повідомлення про злочин є важливою, а отже такою, що потребує подальших досліджень. Для повного її опрацювання необхідно здійснювати подальші дослідження. Останні є доцільними за такими **напрямами наукових розвідок**: 1) визначення співвідношення рішення про направлення заяви про злочин за належністю з іншими рішеннями дослідчого кримінального процесу; 2) дослідження компетенції державних органів і посадових осіб щодо обов'язкової констатації факту вчинення злочину і прийняття остаточного рішення.

Список використаних джерел

1. Лобойко Л.Н. Актуальные проблемы доследственного уголовного процесса: дис. ...канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 / Лобойко Леонид Николаевич. – Харьков: Ун-т внутренних дел МВД Украины, 1997. - 209 с.

2. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод., допов. та CD) / Уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. – К. ; Ірпінь : ВТФ "Перун", 2007. – 1736 с.

3. Ожегов С. И. Словарь русского языка: Ок. 57 000 слов / С. И. Ожегов / Под ред. чл.-кор. АН СССР Н. Ю. Шведовой. – 18-е изд., стереотип. – М. : Рус. яз., 1986. – 797 с.
4. Тихомиров Ю. А. Теория компетенции / Ю. А. Тихомиров. – М. : Издание г-на Тихомирова М. Ю, 2001. – 355 с.
5. Лобойко Л. М. Кримінально-процесуальна компетенція: монографія / Л. М. Лобойко. – Д. : Дніпропетр. держ. ун-т внутр. справ. – 2006. – 188 с.
6. Про адвокатуру : Закон України від 19.12.1992 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 9. – Ст. 62.
7. Про статус депутатів місцевих рад : Закон України від 11.07.2002 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 40. – Ст. 290.
8. Михеєнко М. М. Науково-практичний коментар Кримінально-процесуального кодексу України: за станом законодавства та постанов Пленуму Верховного Суду України на 15 серпня 1997 р. / М. М. Михеєнко, В. П. Шибіко, А. Я. Дубинський / Відп. редактори В. Ф. Бойко, В. Г. Гончаренко. – К. : Юрінком Інтер, 1997. – 624 с.

Квашук О. Д.

Належність заяв про злочини як підстава до прийняття рішення дослідчого кримінального процесу

Досліджена актуальна для теорії і практики проблема визначення належності заяв і повідомлень про злочини органам дізнання, досудового слідства, прокуратури і суду

Ключові слова: заява, злочин, підстава, рішення, дослідчий кримінальний процес

Квашук А. Д.

Принадлежность заявлений о преступлениях как основание для принятия решения доследственного уголовного процесса

Исследуется актуальная для теории и практики проблема определения принадлежности заявлений и сообщений о преступлениях органам дознания, досудебного следствия, прокуратуры и суда

Ключевые слова: заявление, преступление, основание, решение, доследственный уголовный процесс

Kvashuk O. D.

Affiliation of the applications about crimes as a ground for making a decision in the criminal pre-investigation process

Actual theoretical and practical problems of determination of belonging the applications and announcements about crimes to the bodies of inquest, pretrial investigation, procuracy and court are researched

Key words: application, crime, grounds, decision, pre-investigation criminal process